

ΟΜΗΡΟΣ

Καὶ σε τοσοῦτον ἔθηκα, θεοὶς ἐπέεικελ' Ἀχιλλεύ,
 ἐκ θυμοῦ φιλέων· ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεσκες ἄμ' ἄλλω
 οὐτ' ἐς δαῖτ' ἰέναι, οὐτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι
 πρὶν γ' ὅτε δὴ σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνασσι καθίσσας,
 ὄφρον τ' ἄσσαιμι προταμῶν καὶ οἶνον ἐπισχών·
 πολλαὶ μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα
 οἴνου, ἀποβλύζων ἐν νηπιῇ ἀλεγεινῇ,
 ὥς ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα,
 τὰ φρονέων, ὃ μοι οὐτι θεοὶ γόνον ἐξετέλει
 ἐξ ἐμεῦ· ἀλλὰ σε παῖδα, θεοῖς ἐπέεικελ' Ἀχιλλεύ,
 ποιεύμην, ἵνα μοι ποτ' ἀεικέα λογιὼν ἀμύνῃς.
 ἄλλ' Ἀχιλλεύ, δάμασον θυμὸν μέγαν.
 (I 485—96)

ΟΜΗΡΙΚΟΙ ΥΜΝΟΙ

Εἰς Ἑρμῆν

Ἥφους γεγυνώς μέσφ' ἤματι ἐγκαθάριζεν,
 ἐσπέριος βούς κλέψεν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
 τετραδί τῇ προτέρῃ τῇ μιν τέκε πότνια Μαῖα!
 Ὡς καὶ ἐπεὶ δὴ μητρὸς ἅπ' ἀθανάτων θόρε γυῖον
 οὐκέτι δηρὸν ἔκειτο μένων ἱερῷ ἐνὶ λίκνῳ,
 ἀλλ' ὃ γ' ἀναΐξας ζῆτει βόας Ἀπόλλωνος
 οὐδὲν ὑπερβαίων ὑψηρεφές ἀντροῖο.
 (17—23)

θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν αἶειδεν
 ἐξ αὐτοσχεδῆς πειρώμενος, ἥντε κοῦροι
 ἡδύται θαλίῃσι παραιβόλα κερτομέουσι.
 (54—6)

ἄφραστ' ἡδ' ἀνόητα διέπλεκε, θαυματὰ ἔργα,
 συμμίσγων μυρτιάς καὶ μυρσινοειδέας ὄζους.
 (80—1)

ὦ γέρον ὅς τε φυτὰ σκάπτεις ἐπικαμπύλος
 ὧμους,
 ἦ πολυοιήσεις εὐτ' ἂν τάδε πάντα φέρῃσι.
 (89—90)

Ὅδμή δ' ἱμερόεσσα δι' οὐρεος ἡγαθέοιο
 κίδνατο, πολλὰ δὲ μῆλα ταναῦποδα δόσχετο
 ποίην.
 (231—2)

Τὸν δ' ὥς ἐνόησε Διὸς καὶ Μαϊάδος υἱὸς
 χυόμενον περὶ βουσὶν ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα,
 σπάργαν' ἔσω κατέδυνε θυήεντ(α).
 (235—7)

ὦ παῖ ὅς ἐν λίκνῳ κατάκειται, μὲννέ μοι βούς
 θᾶπτον' ἐπὶ τάχα νῶϊ διοισόμεθα οὐ κατὰ κόσμον
 (254—5)

οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, οὐκ ἄλλον μῦθον ἄκουσα
 (263)

ὑπνος ἐμοὶ γε μέμηλε καὶ ἡμετέρης γάλα
 μητρὸς,
 σπάργανά τ' ἄμφ' ὥμοισιν ἔχειν καὶ θερμὰ
 λοετρά.
 (267—8)

χθὲς γενόμεν, ἀπαλοὶ δὲ πόδες, τρηχεῖα δ' ὑπὸ χθών.
 (273)

Θάρσει σπαργανῶτα Διὸς καὶ Μαϊάδος υἱέ-
 εύρήσω καὶ ἔπειτα βοῶν ἱφθίμα κάρηνα
 τούτοις οἰωνοῖσι· σὺ δ' αὐθ' ὁδὸν ἡγεμονεύσεις.
 Ὡς φάθ'· ὃ δ' αὐτ' ἀνόρουσε θοῶς Κυλλήνιος
 Ἑρμῆς

σπουδῇ ἰών· ἄμφω δὲ παρ' οὐατα χερσὶν εἰώθει,
 σπάργανον ἄμφ' ὥμοισιν ἐελμένους...
 (301—6)

...παῖδα νέον γεγαῶτα φνὴν κήρυκος ἔχοντα.
 (331)

Πῶς ἐδύνω δολομήτα δύω βόε δειροτομήσαι,
 ὧδε νεογνὸς ἑὼν καὶ νήπιος; αὐτὸς ἐγὼ γε
 θαυμάϊνω κατόπισθε τὸ σὸν κράτος.
 (405—7)

θαυμασίην τήνδε νειήφατον ὕσαν ἀκοῦω.
 (443)

τίς τέχνη, τίς μοῦσα ἀμικχανέων μελεδώνων,
 τίς τρίβος; ἀτρεκέως γὰρ ἅμα τρία πάντα
 παρέστιν
 εὐφροσύνην καὶ ἔρωτα καὶ ἥδυμον ὕπνον
 ἐλέσθαι.

καὶ γὰρ ἐγὼ Μούσῃσιν Ὀλυμπιάδεσσιν
 ὀπηδός,
 τῆσι χοροὶ τε μέλουσιν καὶ ἀγλαὸς ὁμιος ἀοιδῆς
 καὶ μολπῇ τεθαλυῖα καὶ ἱμερόεις δρόμος
 αὐτῶν

ἀλλ' οὐ ποτὶ μοι ὧδε φρεσὶν ἄλλο μέλησεν
 οἷα νέων θαλῆς ἐνδέξια ἔργα πέλονται.
 (448—54)

ἀλλ' ἐπεὶ οὖν τοι θυμὸς ἐπιθύει καθαρίζειν,
 μέλπεο καὶ καθάριζε καὶ ἀγλαίας ἀλέγυνε
 (475—6)

εὐμόλπει μετὰ χερσὶν ἔχων λιγυφώνων ἐταίρην.
 (478)

κίθαριν δὲ λαβὼν ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς
 Λητοῦς ἀγλαὸς υἱὸς ἀναξ' ἐκάεργος Ἀπόλλων
 πλήκτρῳ ἐπειροῖτιζε κατὰ μέλος, ἦ δ' ὑπὸ
 νέρθευ

σμερδαλέον κονάβησε, θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν
 αἶεσεν.
 (499—502)

BYZANTINΗ ΠΟΙΗΣΗ

Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τὴν ἐκούσιον σταύρωσιν,
 εἰς κοινὴν ἐξανάστασιν τοῦ γένους τῶν
 ἀνθρώπων καταδεξάμενος καὶ τῷ καλῷ τοῦ
 Σταυροῦ, βαφαῖς ἐρυθραῖς, τοὺς σαυτοῦ δα-

κτύλους αίματώσας, ταῖς ἀφροσύμῳς ἡμῖν βασιλικῶς ὑπογράφει φιλανθρωπευσάμενος, μὴ παρίδης ἡμᾶς κινδυνεύοντας, καὶ πάλιν τὴν σοῦ διάστασιν· ἄλλ' οἰκτείρησον μόνε μακρόθυμε, τὸν ἐν περιστάσει λαὸν σου, καὶ ἀνάστηθι, πολέμησον τοὺς πολεμοῦντας ἡμᾶς, ὡς Παντοδύναμος.

Ὁρθῶσά σε, ἡ Κτίσις ἅπασα, ἐπὶ σταυροῦ γυμνὸν κρεμιάμενον, τὸν Δημοουργὸν καὶ Κτίστην τῶν ὑπάντων, ἡλλοιοῦτο φόβῳ, καὶ ἐποδύρετο· ὁ ἥλιος δὲ τὸ φῶς συνέστειλε, καὶ ἡ γῆ ἐκυμαίνεται· πέτραι δὲ ἐσχίζοντο, καὶ ναοὺ φαιδρότης διεροῖγγυτο· νεκροὶ ἐξανίσταντο ἐκ μνημάτων, καὶ Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις, ἐξίσταντο λέγουσαι· Ὁ τοῦ θαύματος! ὁ Κριτὴς κρίνεται, καὶ πάσχει θέλων, διὰ τὴν τοῦ κόσμου σωτηρίαν καὶ ἀνάπλασιν.

Ὁμμασι καὶ χεῖλεσιν ἀγνοῖς, ἀνακρούοντες μέλος ἀγαλλιᾶσθως, τὸν τοῦ Κυρίου Σταυρόν, χαρᾷ προσκυνήσωμεν πιστοί, κροτοῦντες ἐν ἁσμασί.

Σήμερον γίνεται χαρά, ἐν Οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς, ὅτι τοῦ Σταυροῦ τὸ σημεῖον, Κόσμου ἐμφανίζεται, Σταυρὸς ὁ τρισυμμάχριστος· οὗτος γὰρ προτεθεὶς ἀναβλύζει, τοῖς προσκυνούσιν αὐτόν, χάριν ἀέναον.

Πληροῦται ἡ ἀσματογράφος φωνή· προσκυνούμεν γὰρ ἰδοῦ, τῶν ἀχράντων ποδῶν σου, τὸ ὑποπόδιον, Παντοδύναμι, τὸν Σταυρόν σου τὸν σεπτόν, τὸ τριπόθητον ξύλον.

Τρεῖς σταυροὺς ἐπήξατο, ἐν Γολγοθᾷ ὁ Πιλάτος δύο τοῖς ληστεύσασιν, καὶ ἓνα τοῦ Ζωοδότου, ὃν εἶδεν ὁ Ἄδης, καὶ εἶπε τοῖς κάτω· Ὁ λειτουργοὶ μου καὶ δυνάμεις μου, τίς ὁ ἐμπήξας ἦλον τῇ καρδίᾳ μου; ξυλὴν με λόγχῃ ἐκέντησεν ἄφνω, καὶ διαρρήσομαι· τὰ ἔνδον μου πονῶ, τὴν κοιλίαν μου ἄλγῳ, τὰ αἰσθητήριά μου· μαϊμάσσει τὸ πνεῦμά μου, καὶ ἀναγκάζομαι ἐξερεῦξασθαι τὸν Ἀδάμ, καὶ τοὺς ἐξ Ἀδάμ, ξύλῳ δοθέντας μοι· ξύλου γὰρ τοῦτους εἰσάγει, πάλιν εἰς τὸν Παράδεισον.

Τὸ πάντων Προφητῶν πολυώνυμον, σὺ ὑπάρχεις κήρυγμα· πύλη γὰρ Θεοῦ, στόμαχος χάριτος, γῆ ἁγία ἐδειχθῆς, Παρθένε θεόνυμφε, κηῖσασα ἐν σαρκί, Ἰησοῦν τὸν Χριστόν, τῶν Πατέρων Θεόν, καὶ ὑπερένδοξον.

Ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ, μυρίζει τὰ μύρα, τῆς θείας μυροθήκης, τὸ ζωομύριστον ξύλον, ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ· ὁσφρανθώμεν τῆς αὐτοῦ θεοπνεύ-

σπου ὁσμῆς, αὐτὸν προσκυνοῦντες, πιστῶς, εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐν ὕμνοις σκιρτάτω, πάντα τὰ ξύλα τοῦ δρυμοῦ, τὸ ὁμόνυμον ξύλον, τοῦ Σταυροῦ ὁσφρούμενα, κατασπαζόμενον σήμερον· οὐ ὁ Χριστὸς ὕψωσε τὴν κάραν, ὡς προφητεῖαι ὁ Θεὸς Δαυὶδ.

Ἐκκλησίας ἐδραῖωμα, βασιλέων κραταίωμα, μοναζόντων καύχημα, καὶ διάσωσμα, σὺ εἰ Σταυρὲ πανσεβάσμι· διὸ προσκυνοῦντές σε, καὶ καρδίας καὶ ψυχᾶς, φωτιζόμεθα σήμερον, θεία χάριτι, καὶ ἐν σοὶ προσπαγέντος, καὶ τὸ κράτος τοῦ δολίου καθελόντος, καὶ τὴν ἀρὰν ἀφανίσαντος.

Σήμερον ὁ Δεσπότης τῆς κτίσεως, καὶ Κύριος τῆς δόξης, τῷ Σταυρῷ προστήγνυται, καὶ τὴν πλευρὰν κεντάται· χολῆς καὶ δῆους γεύεται, ὁ γλυκασμὸς τῆς Ἐκκλησίας· στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιβάλλεται, ὁ καλύπτων Οὐρανὸν τοῖς νέφεσι· χλαῖναν ἐνδύεται χλεύης καὶ ραπίζεται πληγὴν χειρὶ, ὁ τῇ χειρὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· τὸν νῶτον φραγγελοῦται, ὁ περιβάλλων τὸν Οὐρανὸν ἐν νεφέλαις· ἐμπτυσμοὺς καὶ μάστιγας δέχεται, ὀνειδισμοὺς καὶ κολαφισμοὺς, καὶ πάντα ὑπομένει, δι' ἐμὲ τὸν κατὰκριτον, ὁ Λυτρωτὴς μου καὶ Θεός, ἵνα σώσῃ Κόσμον ἐκ πλάνης, ὡς εὐσπλαχνος.

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠΕΡΤΙΜΟΥ ΚΡΑΣΟΠΑΤΕΡΟΣ ΠΕΤΡΟΥ ΤΟΥ ΖΥΦΟΜΟΥΣΤΟΥ

Καὶ πάλιν νὰ ἐγένετον ὁ οὐρανὸς καράδιν καὶ αἱ νεφέλαι ἄρμενον, τιμόνιν τὸ φεγγάριον, καραβοκύρης ἄνεμοι καὶ ναῦται οἱ ἀστέρες, καὶ νὰ τὸν ἔκρουε σεισμὸς καὶ νὰ πεφταν οἱ πῖροι, ὁ βοῦτζος νὰ ἐβρόντιζε καὶ ν' ἄστραπτεν ἡ κοῦπα, καὶ νὰ ποταμοφόριζεν ὁ ἄβολος ὁ οἶνος καὶ νὰ ἦλθεν εἰς τὸ στόμα μου ἡ ἄβυσσος ἐκείνη. (25—31)

Πιθάριν μου γλυκύτατον, λιθάριν λυχνιτάριν, πιθάριν μου ἐκλαμπρότατον, καλῶς ἱστορισμένο, τῆς λύτης ἡ παρηγορία καὶ τῆς χαρᾶς ἡ δόξα, αὐθεντικὸν τὸ σχῆμα σου, φιλόσοφος ἡ γνώμη. (48—54)

Τὸ μέλι πλατυστόμαχον καὶ ὀμφαλορανοίκτης, τὸ γάλα τιμπανόκοilon καὶ στρόφος τῶν ἐντέρων, τὸ δὲ ἀκράτον τὸ κρασίον τροφή, ἀθανασία. (61—61)